

Vztahy a láska v biologické a náhradní rodině

Každý člověk potřebuje ke svému životu cítit sounáležitost s ostatními lidmi, mít pocit, že někam patří, a proto má touhu naučit se ostatním rozumět, chápat je a orientovat se ve vzájemných vztazích. Člověk přichází na svět jako nepopsaný list papíru a aby sám sobě i svému okolí porozuměl, potřebuje mít někoho, kdo mu pomůže formovat jeho postoje a názory a naučí ho v našem světě žít. Myslím si, že rodina, ať již biologická nebo náhradní, by měla být takovým společenstvím, které dětem toto vše umožní. Pokud děti nemají to štěstí, že mohou vyrůstat ve své vlastní biologické rodině, tak se můžeme ptát, co pro ně představuje ta náhradní. Jak je to se vztahy a s láskou v biologických a náhradních rodinách? Dává dětem náhradní rodič stejně lásky jako ten biologický a jak přijímá dítě lásku od náhradního rodiče?

Domnívám se, že bychom se na náhradní rodinu mohli dívat jako na záchranou síť, kterou náhradní rodiče hodili dětem, které by jinak musely vyrůstat v dětských domovech nebo jiných zařízeních, která pečují o děti. Tato záchraná síť dává možnost tisícům dětí k tomu, aby mohly vyrůstat v rodinném prostředí, kde zažívají blízkost milujících osob, od kterých se jim dostává pomoci a lásky, díky čemuž mají daleko větší šanci ve svém životě uspět, zapadnout do společnosti a překonat a překonat případná traumata, která je mohou pronásledovat díky tomu, že nemohou žít se svými biologickými rodiči.

Říká se, že krev není voda. Na základě tohoto rčení, bychom mohli říct, že biologická rodina dává dětem více lásky než rodina náhradní, ale kdyby tomu tak vždy opravdu bylo, tak by nebylo třeba náhradních rodin, protože by se členové biologické rodiny vždy postarali o své děti. Když se však podíváme okolo sebe, tak vidíme, že existuje tisíce dětí, které jejich biologická rodina nechce. Na druhou stranu existují lidé, kteří moc touží dát svoji lásku dětem, ale příroda jim neumožňuje mít své biologické děti, nebo jejich děti již odrostly a oni by rádi dali svoji lásku i dalším dětem. Myslím si, že tito lidé pak tyto „cizí“ děti milují stejně, jako by se jednalo o jejich biologické děti.

Každý člověk je už od svého dětství jedinečný, ale zároveň jsme si všichni podobní v tom, že toužíme po vzájemné lásce a porozumění. Věřím, že můžeme zcela souhlasit s tím, že dětská láska je zcela bezprostřední cit, který si neklade žádné podmínky a proto se domnívám se, že děti, které vyrůstají v náhradní rodině, jsou rády za lásku náhradních rodičů.

Když člověk přemýšlí nad tím, jak se liší nebo neliší biologická rodina od té náhradní, tak musí dojít k závěru, že se tyto dva typy rodin od sebe v podstatě moc neliší. Rodiny tvoří rodiče a děti. V biologické rodině se děti rodičům narodí a v náhradní se rodiče rozhodnou, že se chtějí starat děti, o které se jejich biologická rodina nechce nebo nemůže postarat. Rodina, ať již biologická nebo náhradní, by měla všem svým členům poskytnout lásku. Její členové by se měli vzájemně podporovat tak, aby společně zvládli všechny nástrahy, které jim život přinese. Měla by své členy naučit, jak držet při sobě, jak spolu navzájem komunikovat a že důležitější než umět mluvit je umět si naslouchat a vzájemně se chápat a respektovat. Z tohoto hlediska je jisté jedno, zda dítě vyrůstá v biologické nebo náhradní rodině. Důležité je, že tato rodina mu dá veškerou svoji lásku a přijme tu jeho.

Lukáš Nikoleni
oktáva
Gymnázium a KVC Sokolov

